

Till frågan om de blandade fången

Av kammarrättsrådet Hans Bylin

Som bekant utgör vid inkomstbeskattningen köp, byte eller därmed jämförligt fång sådana fång, som grundar realisationsvinstbeskattning enligt 35 § kommunalskattelagen. Däremot grundar gåva i princip inte sådan beskattning, härvid bortses från gåvor mellan makar och skyldemän. För inkomstbeskattningen har alltså fångets egenskap avgörande inverkan.

Om det nu var så att allt som betecknats som köp eller gåva också i verkligheten motsvarade rubriceringen skulle det vara enkelt att se till att vinst vid försäljning av köpt egendom blev beskattad som realisationsvinst om övriga förutsättningar är uppfyllda. Det skulle inte heller vara någon risk att beskattning såsom för realisationsvinst skulle drabba egendom, som erhållits som gåva. Tyvärr är emellertid verkligheten mer sammansatt. Ett fång som betecknas som gåva kan till sin verkliga innebörd visa sig vara ett köp eller tvärtom. Dessutom kan en överlåtelse utgöra delvis köp och delvis gåva d v s ett blandat fång.

Därför uppkommer inte sällan svåra problem då gränsen skall dras mellan köp och gåva. Gränsdragningen försvåras dessutom av att kommunalskattelagen saknar vägledande bestämmelser. I 1941 års förordning om arvsskatt och gåvoskatt (AGF) finns emellertid ett stadgande — 37 § 1 mom. angående blandade fång — som i visst avseende berör avgränsningen mellan köp och gåva. Då kommu-

nalskattelagen inte ger någon hjälp när det gäller att avgöra vad som är gåva eller köp har naturligtvis många försökt att använda författningsrummet såsom hjälpmedel på inkomstskattens område.

Det råder emellertid delade meningar om stadgandets innebörd. En del ser det som en uttalad grundsats, som inte är särskilt utmärkande för AGF utan ger uttryck för en allmän princip, som gäller oberoende av den ena och den andra speciella lagbestämmelsen.¹ Andra åter betraktar föreskriften som ett specialstadgande mot kringgående av gåvoskatt.

37 § 1 mom. AGF har följande lydelse: ”Gåvoskatt utgår vid köp, byte, lega eller annat sådant avtal, om av missförhållandet mellan å omse sidor utfästa villkor är uppenbart, att avtalet delvis har egenskap av gåva.”

Enligt den förstnämnda uppfattningen skall alla fång, där vederlag utgått, delas upp i en köpdel och en gåvodel. Uppdelning skulle således ske inte bara vid fång, benämnda köp, utan även vid fång, som betecknats som gåva. Vid beräkning av gåvoskatt är emellertid delningen som sådan utan betydelse. Vare sig man räknar med en köpdel och en gåvodel eller inte skall nämligen stämpeln beräknas på gåvans netto. Om man skattlägger ”hela” gåvans nettovärde eller bruttot av tillgångens värde minskat med vederlaget får man nämligen samma resultat.

¹ Jfr Eberstein, Om skatt till stat och kommun, s 162 not 4.

På inkomstskattens område är däremot beskattningsresultatet direkt beroende av vilken ståndpunkt man intar till frågan om fång — rubricerade som gåva — skall delas eller inte. Om man anser att ett gåvofång, där vederlag utgår, inte skall delas uppkommer det nämligen inte någon ”köpdel”, som kan grunda realisationsvinst.

Uppfattningen av stadgandet såsom uttryck för en allmän princip skulle även medföra att lagfartsstämpel i regel skulle utgå på ”köpdelen” vid gåvofång, då vederlag utfästs.

Den omständigheten att ett lagrum inte är entydigt till sitt syfte är givetvis i och för sig beklagligt och ägnat att medföra onödiga processer. Även om det förhåller sig så att 37 § 1 mom. AGF ger uttryck för en allmän princip kan komplicerade situationer emellertid uppstå. Anledningen härtill är att skattskyldig beträffande blandade fång har olika intressen vid gåvoskatt och på inkomstskattens område. I fråga om gåvoskatt har han intresse av att minsta möjliga del av ett blandat fång hänförs till gåvodelen. Vid tillämpning av reglerna för beskattning av realisationsvinst har han emellertid motsatt intresse. Ju större del av fång som betraktas som gåva desto mindre — grovt mätt — blir nämligen realisationsvinsten.

Då gåvoskatt och inkomstskatt handläggs av skilda myndigheter är det tänkbart att deras rättspraxis inte överensstämmer. Till belysning av vad detta kan leda till tar vi följande exempel. Objektet vid ett blandat fång är värt 100.000 kronor. Vid gåvobeskattningen har fång till ett värde av 40.000 kronor ansetts utgöra gåva. Vid senare inkomsttaxering för realisationsvinst beräknar emellertid taxeringsmyndigheterna att fång utgjort

köp, inte motsvarande ett belopp av 60.000 kronor utan ett belopp av 75.000 kronor. En sådan olikformighet vid bedömningen måste — även om den kan ursäktas — anses olycklig. Man har påstått, att högsta domstolen och regeringsrätten har olika praxis. Det är tänkbart att så är fallet. Den frågan lämnas emellertid åt sidan nu men vi återkommer senare till densamma.

Såsom nämnts innebär den andra uppfattningen om 37 § 1 mom. AGF, att författningsrummet utgör en specialregel mot kringgående av skatt. Enligt den åsikten får delning av ett fång endast ske i enlighet med den lagfästa regelns ordalag, med andra ord om fång rubricerats som köp. Detta betyder givetvis inte att varje som gåva betecknat fång skall behandlas som gåva. Det förekommer ju att parter rubricerar en överlåtelse som gåva fast den till sin natur är köp. Man skall dock se till handlingens reella innebörd. Ett avtal skall nämligen inte behandlas efter sin form utan efter vad det är. Detta följer av allmänna rättsregler. För att myndigheterna utan stöd av uttrycklig lagregel — enligt den nu beskrivna uppfattningen gäller ju inte 37 § 1 mom. AGF gåvofången — skall kunna gå ifrån parternas rubricering måste det dock vara uppenbart att avtalet har annan karaktär än vad parterna påstått. Innebär överlåtelsen i huvudsak köp skall den därför *trots gåvobenämningen* behandlas såsom köp.

Ytligt sett ligger det nära till hands att anse gåvobetecknade fång huvudsakligen avse köp, då vederlaget är betydande i förhållande till objektets värde. Man finner emellertid rättsfall, där överlåtelsen huvudsakligen ansetts som gåva och följaktligen behandlats som gåva, fastän vederlaget uppgått till tre fjärdedelar av tillgångens värde. Se t ex RÅ 1959 Fi 199.

Anledningen till att ett sådant — som gåva betecknat fång — inte av myndigheterna behandlats som köp torde vara följande. Det utslagsgivande för gåvoegenskapen är förefintlig gåvoavsikt. Då parterna själva valt beteckningen gåva är presumtionen uppenbarligen för gåva, åtminstone ur gåvoskattemyndigheternas synvinkel.

Myndigheter verksamma på inkomstskatteområdet återfinns däremot ofta bland den andra uppfattningens anhängare. D v s de anser, att principen för blandade fång även skall tillämpas vid fång, som fått beteckningen gåva.

Oavsett vilken tolkning man ansluter sig till beträffande 37 § 1 mom. AGF skall man i regel i enlighet med stadgandets ordalag dela upp fång, som betecknats som köp. I visst fall måste man likväl tillämpa huvudsaklighetsregeln, nämligen då vederlaget är så obetydligt i förhållande till objektets värde att avtalet inte uppenbart har karaktär av delvis köp. Med andra ord när vederlaget är så obetydligt att man kan bortse från detsamma. Såsom exempel kan nämnas rättsfallet RÅ 1947 ref. 47, där omständigheterna var följande.

Genom köpeavtal förvärvade en son av sina föräldrar tre jordbruksfastigheter jämte inventarier. Vederlaget utgjordes endast av undantagsförmåner, som sonen skulle utgiva under föräldrarnas livstid. Värdet av det överlåtna uppgick till 43.700 kronor. Undantagsförmånernas kapitaliserade värde beräknades till 9.850 kronor. Gåvans värde upptogs följaktligen till 33.850 kronor, för vilket belopp gåvoskatt erlades. Sedan föräldrarna avlidit sålde sonen fastigheterna för 75.000 kronor. Taxeringsintendenten ansåg att sonen delvis förvärvat fastigheterna genom köp, nämligen till den del som svarade mot kapitalvärdet av undantagsförmånerna. Regeringsrätten, som inte be-

skattade sonen för realisationsvinst, ansåg dennes förvärv ha utgjort gåva.

Här har hittills talats om att 37 § 1 mom. AGF kan tolkas på två olika sätt. Jag har emellertid endast antytt att jag vill se författningsrummet såsom en specialregel. Innan jag slutligen redovisar min position är det emellertid lämpligt att ägna uppmärksamhet åt motiven.

AGF avlöste den 1 januari 1942 förut gällande arvs- och gåvoskatteförordning av år 1914. Den kommitté, vars betänkande av år 1910 låg till grund för 1914 års AGF, hade bl a till uppgift att föreslå bestämmelser syftande till att förhindra kringgång av arvsbeskattningen genom gåvor av förmögenhetstillgångar. Som resultat av kommitténs arbete inflöt bl a ett allmänt stadgande i 35 § i 1914 års AGF, vilket hade följande lydelse: ”Skattskyldighet såsom för gåva inträder vid köp, byte, lega eller annat sådant avtal, där av missförhållandet mellan de å omse sidor utfästa villkor är uppenbart, att avtalet huvudsakligen har egenskap av gåva.”

Stadgandet är allmänt hållet och går inte utöver huvudsaklighetsprincipen. Trots detta synes det efter hand ha tillämpats såsom en speciell regel mot kringgång av gåvoskatt. Så t ex har ett par mark på grund av köpeavtal, där vederlaget utgjort cirka tre fjärdedelar, förklarats skyldiga att utgiva gåvoskatt för det vederlagsfria värdet, se NJA 1939 s. 60. Man kan knappast påstå att missförhållandet varit av sådan art, att avtalet huvudsakligen haft karaktär av gåva. Trots att ordalagen i 1914 års AGF inte ger stöd för uppdelning av köp i gåvodel och köpdel har rättspraxis här godkänt en sådan uppdelning. Det må emellertid understrykas att avtalet var rubricerat så-

som köp. Samma uppdelning kan iaktas beträffande rättspraxis på inkomstskattens område.

I samband med att 1938 års arvskattekommitté behandlade 35 § i 1914 års AGF anförde kommittén:

Enligt allmänna rättsgrundsatser är en transaktion att bedöma efter vad den i realiteten är, icke efter den beteckning kontrahenterna givit densamma. Ett avtal, som rubriceras såsom gåva men i själva verket utgör köp, bör behandlas såsom oneröst och icke underkastas gåvobeskattning, men å andra sidan skall ett avtal, som betecknas såsom köp men i realiteten är gåva, behandlas såsom benefikt. KF 1914 35 § första stycket modifierar emellertid denna senare regel därhän, att vid köp, byte, lega eller annat sådant — d v s oneröst — avtal skatt såsom för gåva skall utgå endast "där av missförhållandet mellan de å ömse sidor utfästa villkor är uppenbart, att avtalet huvudsakligen har egenskap av gåva". Detta stadgande har kommittén bibehållit men har samtidigt något förtydligat detsamma. Till grund för bestämmelsen får anses ligga den ofta inträdande svårigheten att tillförlitligt bestämma värdet av de å ömse sidor utfästa prestationerna. Den omständigheten allena, att en viss differens dem emellan kan synas föreligga, bör fördenskull icke föranleda skattemyndigheten till ett ingripande. Men om denna differens är så stor, att därigenom kan anses ådagalagt — är uppenbart — att avtalet har gåvokaraktär, skall skatt utgå för det övervärde, som tillförts gåvotagaren. För att tydligare utmärka, att lagrummet skall anses hava angivna innebörd, har i motsvarande stadgande i förslaget — 37 § 1 mom. — ordet huvudsakligen utbytt mot delvis. Utanför stadgandets tillämplighetsområde faller, såsom redan vidrörts, ett sådant avtal, som, fastän det betecknats såsom oneröst, i själva verket är i sin helhet benefikt och där fördenskull avtalets rubricerande såsom oneröst endast är ett sken. På samma sätt följer av allmänna rättsregler att, där annan om-

ständighet än en bristande motsvarighet mellan de å ömse sidor utfästa prestationerna angiver, att ett avtal delvis har karaktären av gåva, skatt för övervärdet skall utgå. Om exempelvis en fader till sin son säljer en till 20.000 kronor värderad fastighet för 18.000 kronor samtidigt som han skänker sina övriga barn 2.000 kronor var, bör köpet anses innefatta en gåva till sonen å 2.000 kronor för vilket belopp gåvoskatt skall utgå.

Resultatet av kommitténs överväganden blev nuvarande 37 § 1 mom. i AGF. Det är möjligt att stadgandet grundats på en allmän princip. I vart fall har det varit kommitténs avsikt fastän dess skrivsätt rimmar mindre väl med uppsåtet. Det förefaller också mindre troligt att domstolarna — med den avfattning 37 § 1 mom. fått — skulle vilja tillämpa principen om blandade fång utanför gåvoskattens område t ex beträffande lagfart eller på inkomstskattens område, om fången har gåvobeteckning. Däremot kan man säga att avfattningen av 37 § 1 mom. AGF överensstämmer med tidigare rättspraxis såsom den bl a kommit till uttryck i det nyss återopade rättsfallet.

Enligt min åsikt kan man inte betrakta författningsrummet på annat sätt än som ett specialstadgande mot kringgående av gåvoskatt, vilket författningsrum dock — men endast i enlighet med ordalagen — kan tjäna till ledning på inkomstskattens område. Till stöd för denna uppfattning kan bl a återopas det yttrande RN:s ordförande avgivit i ett ärende angående förhandsbesked. Yttrandet är återgivet i RN 1954 nr 5:2.

Detta innebär enligt min uppfattning att huvudsaklighetsprincipen skall tillämpas på alla fång, som betecknats som gåva. Har fång rubricerats som köp skall huvudsaklighetsprincipen endast tillämpas om det är uppenbart att man på grund

av vederlagets obetydlighet kan bortse från detsamma. Övriga som köp betecknade fång skall — om de inrymmer gåvomoment — delas upp i en gåvodel och en köpdel.

Rättspraxis

Att huvudsaklighetsprincipen tillämpas från fång rubricerade som *gåva* kan beläggas bl a med följande rättsfall.

A. *Gåva har ansetts föreligga trots att vederlaget utfästs*

1. Från beskattningsdomstolarna RÅ 1939 Fi 199, 1955 Fi 1009, 1957, Fi 324 och 1960 Fi 106. Se även Sv SkT RR — utslag 1959 s. 35 utslag den 17 februari.

2. Från de allmänna domstolarna i fråga om lagfartsstämpel. NJA. 1948 s. 81 ff.

B. *Gåva har på grund av vederlagets storlek icke ansetts föreligga*

1. Från beskattningsdomstolarna. RÅ 1950 ref. 33 II och 1952 Fi 708.

2. Från de allmänna domstolarna i fråga om gåvoskatt NJA 1952 s 344 (jfr nedan).

3. D:o i fråga om lagfartsstämpel NJA 1948 s. 783.

Att delning inte skall ske beträffande fång betecknade som *köp*, då vederlaget är obetydligt i förhållande till den överlåtna tillgångens värde, har tidigare belysts med rättsfallet RÅ 1947 ref. 47.

Att uppdelning skall ske vid övriga som *köp* rubricerade fång framgår av följande rättsfall.

1. Från beskattningsdomstolarna RÅ 1938 Fi 827, 1943 ref 9, 1943 Fi 1093, 1956 Fi 1247 och 1960 Fi 123.

2. Från de allmänna domstolarna i fråga om gåvoskatt. NJA 1939 s. 60 och 1939 s 294.

Överensstämmer regeringsrättens praxis med högsta domstolens?

I den skatterättsliga debatten har det påståtts, att regeringsrätten har annan praxis än högsta domstolen. Anledningen till att frågeställningen uppkommit är följande omständigheter, som förekommit i mål beträffande överlåtelse av fast egendom genom gåvoavtal, där gåvotagarna övertagit betalningsansvaret för in-tecknad gäld. Regeringsrätten har med tillämpning av huvudsaklighetsprincipen ansett överlåtelse ha utgjort köp, då gälden överstigit taxeringsvärdet. Såsom exempel kan nämnas rättsfallen RÅ 1950 ref 33 II och RÅ 1959 Fi 871. I sist nämnda fall var dock en ledamot skiljaktig. Det kan vara av intresse att ta del av motiveringen i 1950 års referat, vilken var följande:

Av handlingarna i målet framgår, att taxeringsvärdet av ifrågavarande båda fastigheter, då Magnus Wistrand genom en d. 10 april 1945 såsom gåvobrev betecknad handling överlät desamma å Folke Wistrand, utgjort 150.000 kr samt att enligt bestämmelse i överlåtelsehandlingen Folke Wistrand skulle vara betalnings-skyldig för in-teckningar i fastigheterna med förmånsrätt intill 158.000 kr.

Enär enligt gällande beskattningsbestämmelser värdet av gåva av fast egendom skall uppskattas med ledning av egendomens taxeringsvärde, kan förty nysnämnda överlåtelse — oavsett att densamma av Magnus Wistrand betecknats såsom gåva och att vid tiden för dess företagande underhandlingar må hava pågått om fastigheternas försäljning för 175.000 kr — icke i beskattningshänseende anses hava utgjort en gåva. I sådant hänseende måste överlåtelsen fastmera betraktas som ett köp, därvid köpeskil-lingen bestämts till 158.000 kr.

Trots att gälden i detta fall översteg taxeringsvärdena har man på sin håll dragit den slutsatsen, att regeringsrätten skulle ha intagit samma ståndpunkt om gälden

endast motsvarat taxeringsvärdena. Såvitt jag förstår behöver man emellertid inte dra en sådan slutsats av utslaget. Därmed har jag inte sagt, att en sådan ståndpunkt är utesluten om frågan skulle komma på sin spets.

Rättsfallet RÅ 1950 ref. 37 har också åberopats till stöd för att regeringsrätten skulle ha bundit sig i nyssnämnda fråga. I rättsfallet var emellertid frågeställningen en annan. Där gällde det om en överlåtelse från hustru till man genom äktenskapsförord var att betrakta såsom uppriktad för skens skull. Sedan mannen sålt fastigheten ville myndigheterna beskatta hustrun för realisationsvinst, vilket yrkande regeringsrätten ogillade. Domstolen förklarade, att hustrun inte ägt fastigheten vid den senare avyttringen samt att hon därför inte kunde beskattas för den realisationsvinst, "som må hava uppkommit genom avyttringen".

Av fall från högsta domstolen av intresse i detta sammanhang må här först nämnas två rättsfall angående lagfartsstämpel, nämligen NJA 1948 s 783 och NJA 1959 s 225. Båda gäller överlåtelse genom handlingar betecknade såsom gåvbrev. Betalningsansvar för in-tecknad gäld skulle övertas till belopp, som överensstämde med taxeringsvärdet. Högsta domstolen ansåg i första fallet, att gåvosyfte saknades samt förklarade därför att fång-et skulle beläggas med lagfartsstämpel. I det senare rättsfallet, som gällde överlåtelse från föräldrar till barn, förklarade högsta domstolen, att fång-et i sin helhet skulle behandlas såsom gåva med avseende å frågan om skyldighet att utgiva lagfartsstämpel. Man tillämpade således huvudsaklighetsprincipen i båda fallen, men med olika resultat. Detta får anses innebära, att man betraktat 37 § 1 mom.

AGF såsom en specialregel. Annars hade man bort komma till samma resultat som en skiljaktig ledamot i det sista målet. Denne ville nämligen jämlikt grunderna för författningsrummet belägga en del av fång-et med lagfartsstämpel.

Slutligen må även nämnas rättsfallet NJA 1952 s 344. Högsta domstolen hade där att ur gåvoskattesympunkt ta ställning till samma transaktion, som låg till grund för regeringsrättens avgörande i rättsfallet RÅ 1952 Fi 708. Omständigheterna i målen var följande. En fader förklarade att han såsom gåva till sin omyndiga dotter överlät en fastighet mot att dottern övertog betalningsansvaret för in-tecknad gäld, som översteg taxeringsvärdet. Re-geringsrätten hade med tillämpning av huvudsaklighetsprincipen förklarat överlåtelsen innebära köp. I gåvoskattemålet förklarade hovrätten att "gåvans" värde på grund av vederlaget borde upptagas till noll samt att skatt inte skulle utgå på "gåvan". Högsta domstolen yttrade.

Enär vid överlåtelsen av fastighet till Ann-Charlotte knutits villkor om övertagande av betalningsansvar för in-teckningar till belopp överstigande det vartill fastigheten enligt 22 och 43 §§ förordningen om arvsskatt och gåvoskatt skall värderas, samt överlåtelsen förty icke föranleder uttagande av gåvoskatt, finner K. M:t ej skäl att göra ändring i det slut vartill hovrätten kommit.

Man bör observera att högsta domstolen använt uttrycket "överlåtelsen" medan hovrätten skrivit "gåvan" samt att högsta domstolen gjort ej ändring i det slut vartill hovrätten kommit. Det bör också nämnas att regeringsrättens utslag intagits i referatet i NJA. Såvitt jag förstår har högsta domstolen genom sitt skrivsätt tagit avstånd från hovrättens uppfattning av överlåtelsens egenskap av gåva. Därför före-

faller följande tolkning av beslutet som återfinns i Svensk skattetidning 1957 s 202 väl djärv:

”Ur Högsta domstolens motivering lär kunna utläsas, att i det givna fallet en gåva ansetts vara för handen men att, med hänsyn till det därvid knutna villkoret, någon gåvoskatt inte kunnat påföras.”

Enligt min åsikt kan man på sin höjd av beslutet utläsa, att högsta domstolen underförstått att överlåtelsen civilrättsligt kunde anses som gåva.

Sammanfattningsvis kan man kanske säga, att även om de båda högsta instanserna skulle ha olika uppfattningar i fråga om gåvofången, så har det förhållandet ännu inte kommit till uttryck genom klart motstridiga beslut.

Doktrin och skatterättslig debatt

Den här hävdade uppfattningen att 37 § 1 mom. AGF skall ses såsom en speciell regel mot kringgående av gåvoskatt, men att den kan tjäna till ledning på inkomstskattens område beträffande fång, som betecknats som köp, är omstridd. Såväl i den vetenskapliga doktrinen som i den skatterättsliga debatten har — som nämnts i förbigående — andra uppfattningar kommit till synes. Den motsatta tolkningen uppvisar olika nyanser, vilka jag på grund av utrymmesskäl tyvärr inte kan gå in på. I huvudsak innebär den andra uppfattningen att författningsrummet ger uttryck för en allmän rättsgrundsats. De skilda uppfattningarna leder emellertid ibland till samma resultat i praktiken, vilket beror på den primära roll gåvoavsikten intar.²

² Jfr Eberstein, Den svenska arvslots- och gåvobeskattningen s 163, Helmers, Kringgående av skattelag s 256, Englund, Om inkomstskattefaktorn vid benefika förvärv s 172 och Bratt Sv. SkT 1950 s 307, 1951 s 176 och 1957 s 202 ävensom 1961 s 326.

I debatten har under hand skett åsiktsförändringar. Så t ex antog man först att alla fång, då vederlag utgick, skulle delas, alltså såväl gåvofång som köpfång. Sedan högsta domstolen i några mål från 1948 angående lagfartsstämpel förklarat att gåva var för handen, trodde man, att domstolen tillämpade skilda principer vid gåvoskatt och lagfartsstämpel, se NJA 1948 s 81. Man förbisåg därvid att överlåtelsena betecknats som gåva samt att domstolen följdriktigt tillämpat huvudsaklighetsprincipen. Slutligen har man, utan närmare förklaring, påstått att skilda principer skulle råda vid överlåtelse av fast och lös egendom. Den omständigheten att gåvoskatt vid överlåtelse av fast egendom beräknas med utgångspunkt från taxeringsvärdet, medan densamma i övrigt beräknas med ledning av saluvärdet, medför givetvis komplikationer. Man kan emellertid därav inte dra slutsatsen att skilda principer skall råda vid gränsdragningen mellan köp och gåva.

Slutord

Då de skattskyldiga ha olika intressen vid gåvoskatt och inkomstskatt inbjuder givetvis gåvofången till skatteflyktsåtgärder. Det faller dock utanför ramen för denna artikel att diskutera de problem som därvid kan uppstå. Det må emellertid erinras om att likartade frågeställningar, fastän i förminskad skala, uppkommer i fråga om lagfartsstämpeln. Det må även framhållas, att den utredningsman, som haft till uppgift att göra en översyn av lösen- och stämpelförordningarna, föreslagit följande stadgande ”Vid bedömning av avgiftsplikten för ett såsom gåva betecknat förvärv, vilket sker mot övertagande av ansvar för in-teckningar eller eljest mot vederlag, skall hänsyn ej tagas

till värde å egendomen överskjutande det taxeringsvärde eller motsvarande värde, vartill egendomen enligt 8 § skall skattas” (se SOU: 1961: 37 s 7).

Utredningsmannen konstaterade även att man i praxis, med avvisande av möjligheten att behandla såsom gåva betecknat

fång delvis som köp och delvis som gåva, funnit stämpelplikten böra avgöras efter ett med hänsyn till samtliga omständigheter gjort bedömande av överlåtelsens huvudsakliga innebörd. Ett uttalande som måste anses som ett starkt stöd för den här framlagda uppfattningen.

Önskas köpa

En av våra abonnenter önskar köpa årgångarna 1951, 1952 och 1953 av Skattenytt. För expeditionens räkning återköpes Skattenytt nr 9/1960, nr 2-3/1958 och nr 5/1957.

Svar med prisuppgift till Skattenytt exp. Box 5, Leksand.